

Sygn. akt: XU 742/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała - Kozioł

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2019 r. we W.

sprawy z odwołania **E. Ż.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)

z dnia 17.09.2018 r. znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

1. oddała odwołanie;
2. orzeka, iż nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. Ż. wniosła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z 17.09.2018 r., znak (...). (...), utrzymującego w mocy orzeczenie organu I instancji, zaliczające wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności, z symbolem niepełnosprawności 04-O, które wydano na stałe, i domagała się jego zmiany poprzez przyznanie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawczyni podniosła, że od stycznia 2004 r. miała przyznany umiarkowany stopień niepełnosprawności. Wskazała, że jej wada jest chorobą degeneracyjną, nierokującą poprawy, a wnioskodawczyni jest częściowo zależna od innych osób.

Odpowiadając na odwołanie, organ rentowy – **Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.**, wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy zarzucił, że werdykt organu I instancji jest zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego podtrzymał dotychczasowe rozstrzygnięcie. Biorąc pod uwagę dokumentację medyczną oraz ustalenia będące wynikiem bezpośredniego badania, stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczyni, przy jednoczesnym uwzględnieniu skutków naruszenia sprawności organizmu, uzasadniało zaliczenie jej do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczyni nie daje podstaw do zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Nie jest ona bowiem osobą niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (k. 5).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. Ż. urodziła się (...)

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z 10.03.2004 r. wnioskodawczyni została zaliczona do osób niepełnosprawnych do dnia 31.03.2005 r., symbol przyczyny niepełnosprawności 04-O.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z 28.04.2005 r. wnioskodawczyni została zaliczona do osób niepełnosprawnych do ukończenia szesnastego roku życia, symbol przyczyny niepełnosprawności 04-O.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z 12.01.2006 r. wnioskodawczyni została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym do 31.01.2011 r., symbol przyczyny niepełnosprawności 04-O.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z 10.02.2011 r., wnioskodawczyni została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym do 29.02.2016 r., symbol przyczyny niepełnosprawności 04-O.

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z 3.03.2016 r., zmienionym Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) z dnia 26.04.2016 r., wnioskodawczyni została zaliczona do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim do dnia 30.04.2018 r., symbol przyczyny niepełnosprawności 04-O. Odwołanie od tego orzeczenia zostało oddalone wyrokiem z dnia 11.08.2017 r. (X U 446/16).

Orzeczeniem (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności we W. z 7.06.2018 r. wnioskodawca został zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności z symbolem 04-O, na stałe.

Na skutek odwołania złożonego przez wnioskodawcę, Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W., orzeczeniem z 17.09.2018 r. utrzymał w mocy orzeczenie organu I instancji.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach orzeczniczych (załącznik)

U wnioskodawczyni od dzieciństwa stwierdza się wysoką krótkowzroczność degeneracyjną obu oczu powikłaną stożkiem rogówki. Stożek rogówki korygowany twardymi soczewkami kontaktowymi z dobrą tolerancją soczewek.

Wnioskodawczynię można zaliczyć do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń z symbolem 04-O.

Dowód: opinia biegłego okulisty k. 11-12

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Ustawa z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 2046 ze zm.; dalej zw. ustawą) rozróżnia trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki (art. 3 ust. 1).

W myśl art. 4 ust. 3 ustawy, do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Jak stanowi art. 4 ust. 2 ustawy, do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zaliczenie do któregośkolwiek ze wskazanych w ustawie stopni niepełnosprawności wymaga zatem spełnienia przesłanek warunkujących jego otrzymanie, które zostały zdefiniowane w art. 4 wyżej wskazanej ustawy.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłego sądowego.

Powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu okulistyki, po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni oraz jej badaniu stwierdził, że stan zdrowia wnioskodawczyni uzasadnia zaliczenie jej do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności z powodu schorzeń określonych symbolem O4-O. Biegła wskazała, że u wnioskodawczyni od dzieciństwa stwierdza się wysoką krótkowzroczność degeneracyjną obu oczu powikłaną stożkiem rogówki. Stożek rogówki jest jednak korygowany twardymi soczewkami kontaktowymi z dobrą tolerancją soczewek, co potwierdza opinia lekarza prowadzącego. Badanie wykazało następujące wyniki: (...) = (...) 0,63, (...) = (...) 0,4. Przedni odcinek jest obustronnie bezzapalny. Soczewki przeźierne, dno oka czyste, siatkówka przyłożona. W polu widzenia wnioskodawczyni obustronnie mroczek bezwzględny w kwadrantach górnych ponad izopterę 40 stopni (powieka), poza tym w normie. W świetle wyników badań oraz treści dokumentacji medycznej, biegła uznała wnioskodawczynię za niepełnosprawną w stopniu lekkim na stałe. Biegła potwierdziła wskazania zawarte w zaskarżonym orzeczeniu (...) i (...), tj. wskazanie pracy lekkiej, nie wymagającej dobrej ostrości wzroku, a także konieczność zaopatrzenia w pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie danej osoby – wg wskazań medycznych. Zdaniem biegłej wnioskodawczyni nie jest osobą niezdolną do pracy lub zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Stan faktyczny w sprawie częściowo był bezsporny, nie kwestionowany przez żadną ze stron, Sąd oparł zatem swoje ustalenia na dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego.

Okoliczności sporne zostały ustalone na podstawie opinii biegłej sądowej.

W ocenie Sądu wydana w sprawie opinia jest rzetelna, jasno uzasadniona, logiczna i konsekwentna, a nadto prawidłowo oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz bezpośrednim badaniu wnioskodawczyni. Sąd w pełni podzielił dokonane w nich ustalenia, uznając że nie ma podstaw do zanegowania prezentowanego przez biegłych stanowiska.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a

nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie sprawy.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni złożyła zastrzeżenia, nie zostały one jednak uwzględnione przez Sąd. Wnioskodawczyni zarzuciła ogólnie, że badanie zostało przeprowadzone „niezbyt rzetelnie”, w żaden sposób nie wyjaśniła jednak na czym ów brak rzetelności lekarza polegał. Przytoczyła, iż wcześniej dysponowała orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i podkreśliła, że jej wada jest chorobą degeneracyjną, nie rokującą poprawy. Wszystkie te okoliczności zostały wzięte pod uwagę przez biegłą w sporządzonej przez nią opinii, biegła potwierdziła bowiem, że orzeczenie powinno zostać wydane na stałe. Stanowisko wnioskodawczyni, iż wada czyni ją częściowo zależną od pomocy innych osób nie znalazło potwierdzenia w opinii biegłej, która po ustaleniu rodzaju wady wzroku wnioskodawczyni orzekła, iż jest ona zdolna do pracy lekkiej i nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji. Zarzut wskazania przez biegłą innej daty urodzenia wnioskodawczyni nie zasługiwał na uwzględnienie, albowiem z treści opinii wynika, że wszystkie inne dane, w tym historia choroby i numer dowodu, dotyczą bezspornie wnioskodawczyni. Błąd w dacie urodzenia - biegła wskazała datę 1.05.1990 r., podczas gdy wnioskodawczyni urodziła się (...) - wynika zdaniem Sądu z oczywistej omyłki, nie wymagającej złożenia przez biegłą wyjaśnień. Z powyższych przyczyn w ocenie Sądu opinia biegłej nie wymagała uzupełnienia ustnie ani na piśmie, zaś wniesione przez wnioskodawczynię zastrzeżenia stanowiły jedynie niemerytoryczną polemikę ze stanowiskiem biegłego, wynikającą z niezadowolenia strony z treści opinii.

W świetle treści opinii biegłej, Sąd Rejonowy na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w pkt I sentencji wyroku oddalił odwołanie.

O kosztach sądowych, jak w punkcie II sentencji wyroku orzeczono w oparciu o art. 98 oraz art. 96 ust. pkt 4 w zw. z art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.